

FOLK OG LAND

NR. 11 — 12. ÅRGANG

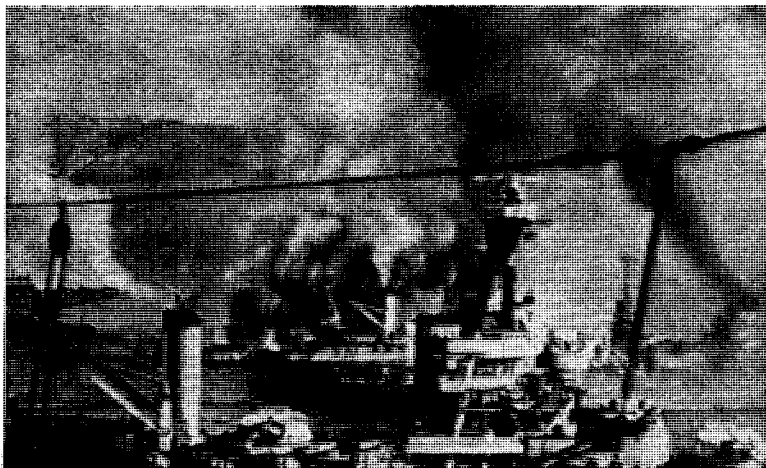
LØRDAG 23. MARS 1963

LØSSALG 85 ØRE

Konrad Sundlo:

UT AV PROPAGANDATAKEN

FRANKRIKES ARVEFIENDE GJENNOM
TIDENE VAR ENGLAND, IKKE TYSKLAND



Det engelske overfall på den franske flåte i Oran

Det ser kanskje noe underlig ut at de Gaulle har brutt med «vennen» England og søkt samarbeide med «arvefienden» Tyskland. Men det spørs om dette ikke kommer av at han kjenner sitt lands historie og kan skjelve mellom sannhet og propaganda. For det er propagandaen som har gjort Tyskland til Frankrikes blodtørstige nabo, og så lenge har propagandaen sagt dette at det hører med til god tone å hevde at Tyskland er Frankrikes arvefiende. For banket ikke tyskerne opp Frankrike 1870-71 og har de ikke kjempet mot franskmennene i 2 verdenskriger? Dessuten er det jo tyskerne som er tidens skurker og krigsforbrytere, så saken er helt opplagt.

Det er bare det å merke at verdenshistorien forteller noe ganske annet. Den forteller at Frankrikes huskors og plageånd gjennom århundrene ikke var tyskerne, men engelskmennene, og at spektaklet begynte straks Vilhelm erobreren hadde satt

seg fast i England og gjort seg til landets herre år 1066.

Som hertug av Normandi var nemlig Vilhelm og hans etterfølgere franske vasaller, noe som ga anledning til langvarige stridigheter mellom de engelske og franske konger. Striden begynte allerede under Vilhelm som døde på et krigstog i Frankrike 1087. Krigen fortsatte under hans etterfølgere, således ble den kjente konge Rikard Løvehjerte drept under beleiringen av en borg i Frankrike år 1202.

Så begynte i 1337 «Hundreårskrigen» som varte til 1453. Franskmennene kunne ikke hamle opp med de fremragende engelske langbueskyttere og ble bl. a. slått i 3 store slag: Crecy 1346, Poitiers 1356, hvor den franske konge ble fanget og Agincourt 1415. Frankrike ble herjet og røvdret fra nord til syd, englenderne besatte mesteparten av landet og Frankrike var undergangen nær.

Da ble landet reddet av Jeanne d' Arc. Ved sin fromhet, renhet og faste tro på sitt guddommelige kall, vant denne 17 års bondepике sine landsmenns tillit. — Hun ble fanget av englenderne og brent som heks (1431), men hennes død gav engelskmennene. Hun hadde vakt sine landsmenns fedrelandskjærlighet og gjenopp-livet deres mot. Hun hadde skapt orden og mannstukt i hæren, enighet og samhold i folket og derfor hadde franskmennene fremgang og

så etter hennes død. — Englenderne ble jaget ut av Frankrike. Dog holdt de seg i havnebyen Calais til 1559. Den hadde da vært i engelskmennenes makt siden 1347.

Med «Hundreårskrigen» endte de kamper som i nesten 400 år hadde vært ført mellom kongene i England og Frankrike, så for franskmennene var englenderne i høy grad blitt «arvefienden» nr. 1.

I «Den spanske arvefølgekrig» 1701—13 kjempet England mot Frankrike og knuste dets forhåpninger. Under «den preussiske syvårskrig» 1756—63 hadde Frankrike tatt parti mot Preussen, mens England støttet Preussen og samtidig ribbet Frankrike for dets kolonier i Nord-Amerika (Canada) og Ostindia.

I det 18. århundrede hadde således franskmennene liten glede av sin omgang med englenderne.

Så kom århundreskiftet 1800 og Napoleon.

Det var hans mål å samle Europa under fransk overhøyhet og det gikk jo også bra en stund, så franskmennene drømte store drømmer.

Men det ble med drømmene, for der kom et Waterloo. England hadde nok en gang

Forts. side 6



de Gaulle kjenner sitt lands historie

O. K.:

Norsk boikott av sørafrikanske varer



I disse dager sendes det ut en brosjyre i 400 000 eksemplarer over hele landet. Brosjyren oppfordrer til kamp mot apartheidpolitikken i Sør-Afrika.

Det bemerkelsesverdige ved denne brosjyren er at den er undertegnet av Jødisk Ungdomsforbund, Kristelig Folkepartis Ungdom og Norges Kommunistisk Ungdomsforbund. De andre organisasjoner som har undertegnet er det ikke nødvendig å nevne navnet på. De sorterer alle under en av de nevnte grupper.

Det er idag to store idéer som kjemper om seiren i vår verden. Denne kamp overskygger all annen kamp og den vil bestemme menneskenes skjebne i århundreder fremover.

Den ene av disse to store idéer er tanken om en fedrelandenes verden.

Denne tanke er lansert av Quisling i 30-årene og vi finner den utformet i Quislings lære (se Folk og Land 26. januar 1963 punkt 4.):

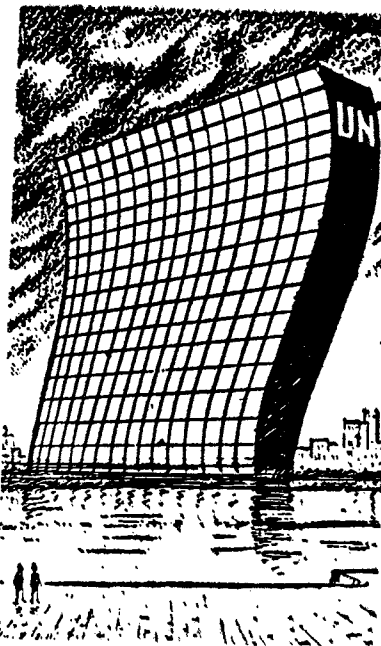
«Det mellomfolkelige fellesskap må bygge på nasjonalstatens grunn. Livets historie viser at all utvikling

beror på forening av frihet og forskjell med fellesskap og organisasjon. Universalmonarkiene, verdensrepublikkene ender i anarki og oppløsning».

Denne tanke er idag tatt opp av de Gaulle under slagordet: Et fedrelandenes Europa».

Ja, endog Sovjetsamveldet har i praksis, og i stikk mot

Forts. side 6



Hele verdensnydemokratiet går nå til angrep på de Gaulle.

På'n igjen

Vitenskapen har fått nye fenomener å arbeide med. Langfeldt hadde i sin tid Hamsun og festet sitt navn under skjenselsmerket. Åse Grude Skard tok for seg Hitler i noen artikler, sånn post festum. De fleste har nok glemt innholdet i alt sprøytet, men fortrent seksualbehov, maktkomplekser og deres kompensasjon, homoseksualitet og overdekning av det var visst de ledende motiver for Hitler og hans menns reaksjoner og for deres sinnssykdommer som de skulle ha lidd av, alle sammen. Vi husker de Langfeldtske «svakkede sjelsevner». Senere har han søkt å bortforklare hva han mente, visstnok også denne gang «vitenskapelig», vel mest av hensyn til sitt eget ettermæle.

I USA traff jeg for noen år siden en forretningsmann, som uvitende om min innstilling fortalte om en amerikansk politiker som ble anmodet om å være tilstede ved åpningen av et universitetsfakultet for psykologisk forskning. Politikeren svarte tørt: I have read that American scientists in psychology have agreed that Mr. Hitler suffered from 14 diseases each of which has been the cause of his «insane» struggle for the third Reich's mental and economic rise from poverty and selfdestruction to face the world's most deadly enemies and make it fight with every man's greatest will and sacrifice for 5 whole years. It that is what you shopmen in science make out of a genius, you can do it without me.»

Forretningsmannen føyet til: Dere har vel i Norge hatt lignende folk med en glødende iver til å finne årsaker til Hitlers og hans menns hell og nederlag. Med en lønlig tanke til våre hjemlige koryfeer måtte jeg nok svare ja.

Idag ber jeg disse psykologer som ennå måtte være ilive, å rette sin oppmerksomhet mot fenomenet de Gaulle. Det betaler seg å smøre sammen noe om ham nå! Avisenes spalter står åpne. de Gaulle er dagens objekt. Riktignok noe mere sedat, mere uangripelig, noe fjernere og mere opphøyet, med en solidere borgerlig-ekteskapeleg forankring uten dette seksual-inferiore kompleks å la Freud som er så greit å ty til.

Jeg har et råd: Få istand en internasjonal konferanse av psykologer i London, innkall de nødvendige folk som har trykket de Gaulle's hånd, talt med ham, sett ham gå, tale med sin hustru, o.s.v., bearbeid stoffet «vitenskapelig», trekk så de «riktige» konklusjoner av det ut fra et Freud-kompleks eller noe liknende, la de store aviser slå det opp, og vips: de Gaulle

er gal, helt spikende gal. Han lider av en uutslukkelig trang til å si folk imot, en infantil rest fra trassalderen, som hans barnepike ikke hadde forstått å tackle riktig. Neste konklusjon: Han er uskikket til å omgås folk, bør isoleres, fratas retten til selvbestemmelse og til å forføye over andres velferd. Hvis han ikke selv innser det, er det enhver plikt med ethvert middel å berøve ham denne makt, ev. drepe ham. —

Slik laget dere «vitenskapelige» konklusjoner i Hitler-tiden, omtrent slik sertifiserte de kristelige prestene de politiske mordene under krigen. Det er nokså gjennomskiktig, men prøv igjen! Det glir nok ned som fett flekk i villige ganser.

S. G. M.

«Retts»oppgjørets «retts»kilder

Herr redaktør!

Ser i FOLK OG LAND for 9. mars i artikkelen «Retts»oppgjørets «retts»-kilder at der i 1945 ble sendt to mann til Moskva for å få bestemt hvilke nordmenn som skulle straffes og hvilke straffer de skulle idømmes.

La oss få navnene på disse to, herr redaktør, slik at glorien riktig kan lyse om dem. Slike «patrioter» eller «patriarker» som en gammel kone her titulerte dem i 1945, bør

«Fellesprogrammet»

Som kjent hev det gått det ordet at det vidgjetne og for ikkje tranmæliserte partia so lagnadstunge sokalla Fellesprogrammet skulde høgremannen Ingebrigtsen vore opphavet til. For folk som følger noko med, men ikkje høyrer til dei innvigde i det politiske spelet her i landet, hev det vore vondt å tru, for berre Tranmælpatriet kunde ha bruk for å binde dei andre partia til eit sovore program i ei overgangstid når krigen slutta. For nokre viker sidan fekk folk vita det som sant er i so måte - at Fellesprogrammet var eit tranmælittprodukt. Kringkastninga hadde då ei samtale med redaktør h.v. Gunnar Ousland i høve 80-årsdagen hans. M.a. fortalde han — og i vissa med ein flir — at han i 1944 med Fellesprogrammet i lomma leita opp stortingsmann Ingebrigtsen i det gjevlynde ærendet å få honom til å vera opphavsmann til det, for dei tranmæliserte

da riktig komme frem i rampepelyset.

J. B.

Artikkelforfatteren Olaf Holm sikter åpenbart til de herrer Terje Wold og Trygve Lie. Det var som kjent førstnevnte som da Molotov ikke ville at Hamsun skulle skytes sa de berømmelige ord «Don't be soft, Molotov!», mens Trygve Lie i sin bok «Hjemover» på side 147 og følgende forteller om besøket i Moskva sammen med Wold.

Red.

Norge og «krigføringen»

Herr redaktør!

I tilknytning til artikkelen i FOLK OG LAND lørdag 9. mars «Heller ikke Lloyds regnet Norge som krigførende» vil jeg gjerne komme med følgende supplement:

Efter krigsutbruddet 1939 fikk sjømannsorganisasjonene overenskomst med Norges Rederforbund om krigsrisikotillegg til hyren, såkalt sonetillegg, som varierte efter farvannets krigsrisiko. Da krigen i april 1940 kom til Norge og de allierte disponerte hele vår uteseilende

flåte, ville disse ikke betale dette sonetillegg — men da Norge ikke var krigførende fra de alliertes synspunkt, kunne mannskapene ikke kommanderes til jobben og man ble enige om å utbetale til den norske regjering i London på mannskapenes vegne 100 millioner kroner — til oppgjør efter krigen. Hvorledes det gikk med oppgjøret er jo velkjent.

Hadde Norge vært krigførende hadde mannskapene selvfølgelig ikke kunnet kreve noe krigsrisikotillegg.

Louis Hannevig.

visste at dei andre partia lettere vilde binde seg til dette programmet når dei såg at det kom frå eit høgrehald. Ingebrigtsen beit på, han, venteleg oppglødd over å vera synt ein slik høgvyrdnad frå den kanten — det var no ellest ikkje så mykje å verta oppglødd over i dei tider — og utan å skyna at han kom til å verta årsak til den største politiske tabben dei ikkje tranmæliserte parti hev gjort: Å godtaka ulover som eksilriksstyret fabrikerte — rettarbøter som endå til var stikk i strid med grunnlova — rettarbøter som den norske juristforening ikkje fekk lov drøfte og som drog med seg ei rettsløyse — som etter det prof. Skeie skreiv, — me aldri hev havt —, ei rettsløyse som til dessar hev hindra Riksstyret frå

å skriva under fråsegna om menneskerettane. I og med at partia vart bundne til dette programmet, vart parti-blada det med. Dermed lukkast det A.P. einsretta folke-menningen. Og folk som såg tilskeivinga i rettsstellet, fekk ikkje koma til orde.

Det er klart at når partia godtok F.-programmet, kunde det heller ikkje verta riksstaks.

H. Frøystad.

Mye til frigjøring

Ole Henrik Moe, som det vanligvis er en fornøyelse å høre og se i fjernsynet gir naturligvis også pliktskyldigst sine bidrag til nydemokratiets sak. I en sending nylig snakket han om Norges «frigjøring i 1814». Hva det var for slags frigjøring som fant sted da, vet alene herr Moe. Vi ble girert over fra Danmark til Sverige og fikk som sukker på denne bitre skjebne lov til å lage istand en grunnlov som våre partipolitikere nå har rasert så å si fullstendig. Elers er det ingen ende på norske «frigjøringer». Da vi i 1905 truet oss ut av Norden for å bli en slags britisk koloni, så var det naturligvis også en «frigjøring». Og så fikk vi da en ny frigjøring i 1945, da vi byttet den tyske okkupasjon med en okkupasjon av de seirende makter. Men sant nok: en frigjorde seg i samme slengen for rettsstaten.

«Samuelsen»

Tilfellet «Samuelsen» var under debat i Stortinget forleden. Den debatten lå på et høyt plan, et meget høyt plan.

O. H.

FOLK OG LANDS MINNEALBUM:

24

Falt i øst i kampen for Europa



Ran Himsberg, Lillestrand
f. 25. 9. 21, f. 25. 8. 44



Jens Moe, Oslo
f. 30. 10. 22, f. 22. 12. 41



Thoralf Mønstad, Stavanger
f. 5. 3. 23, f. 31. 7. 42



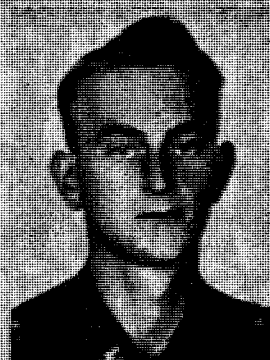
Torstein Holm, Stavanger
f. 11. 8. 23, f. 4. 3. 42



Per Ziegler Nilsen, Stavanger
f. 26. 2. 18, f. 23. 9. 42



Johan Nordhaug, Rednings
f. 2. 8. 24, f. 23. 5. 44



Anton Nygaard, Bergen
f. 22. 4. 18, f. 25. 8. 42



Arntfinn Pedersen, Eldanger
f. 7. 5. 23, f. 25. 8. 44



Har De husket bladpengene?

FOLK OG LAND

UAVHÆNGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Rettsstatens vrengebilde

Det er en ganske underlig moral som er knesatt i de nordiske land etter verdenskrigen. En har gitt på båten det gamle fyndord om at med lov skal land bygges og ei med ulov ødes. Istedenfor å prøve de saker som dukker opp på loven, forvansker og forfusker man nå loven for å få avsluttet sakene med det ønskede resultat. Man går endog så langt at man åpent, med et av de ledende juridiske hoder i London eksilkubb, karakteriserer grunnlovspargrafer der ikke uten videre kan bøyes som «gamle klisjeer». Og slikt behøver jo ikke moderne norske fremskrittsmenn av idag å la seg hefte av, iallfall ikke hvis de tilhører de berømmelige gode nordmenns hellige broderskap, de som sitter med makten og æren, de som praktiserer den castbergske «seierherrens rett».

Når den norske juriststand i sin store alminnelighet enten direkte medvirker til denne røverjus, eller iallfall sitter stille og ikke harmdirrende protesterer mot en slik forhånelse av rettsstatens prinsipper, så er det ikke så rart at det store ulærte folk er ute av stand til å skjelve mellom jus og følelser.

For den alminnelige mann står det tydeligvis idag, etter all den rettsforvirring som våre jurister har istandbragt, slik at når man missliker tanker og ideer sterkt nok til at man ut ifra sin egen innstilling finner dem straffverdige, så spiller det ingen rolle om det finnes lover å straffe etter, ei heller hvilke lover man bruker, bare man kan få utløp for den aggressive motvilje mot ideene og deres bærere.

I og for seg er ikke dette noe nytt i menneskehetens og i samfundenes historie. De som har hatt makten har svært ofte misbrukt den og tatt loven i sin egen hånd. Det har vært tegnet på det åpne eller det skjulte tyranni. Og et tyranni er like forkastelig enten det går ut over de få eller de mange.

Så opplever man da idag at forsamlinger både av jurister, av politikere og studentersamfund, sammen med radio og dagspresse ikke lenger spør om det er begått urett i en rettergang, slik som hele verden gjorde det under for eksempel Dreyfussaken, men at man skamløst avfinner seg med uretten, enten ved som Justisdepartementets landssvikkomité å henvise revisjonen til historiens dom, eller ved å si at riktignok hadde landssvikoppgjøret sine åpenbare skavanker, men stort sett får man overse innvendingene og være glad over at det gikk så tålelig bra.

Et virkelig rettssamfund reagerer naturligvis ikke slik. Der spør man om det er begått urett mot noen enkeltperson og er det det, så retter man på det. Der sperrer man ikke adgangen til gjenopptagelse når det bevislig foreligger nye opplysninger, og det fra alle hold, selv blant de mest impliserte, er gitt uttrykk for at nok ikke alt var i orden. Og der anvender man naturligvis heller ikke som høyesterettsjustitiarius en jurist det kan reises så vektige innvendinger mot som den norske.

I Danmark gikk man rett på sak etter den okkupasjon som hadde funnet sted, etter alt å dømme med den danske regjeringens samtykke. Man sa ganske åpent at man gav pokker både i loven og i menneskerettighetene, at man ville straffe de som hadde et annet syn enn det til syvende og sist autoriserte, og at man derfor med vitende og vilje dømte etter tilbakevirkende lover.

Sant å si synes vi når galt skal være at dette både er mere anstendig og mere tiltalende enn det norske lurvet med å grave frem en paragraf i straffeloven og tilpasse den straffehensikten. Vi kan altså ikke være enig med den danske jurist dr. W. E. von Eyben, som i siste nummer av «Lov og rett» mener at en sammenligning mellom det

Ungdomsforbryterne

Kriminalpolitiet i Oslo har knepet en bande ungdomsforbrytere, født og oppvokset i nydemokratiets norske rettsstat. Det er forsåvidt intet nytt, som undergravningen av rettsstaten, og den manglende respekt for gjeldende lover fra statens side daglig setter frukter i form av ungdomskriminalitet. Det spesielle denne gang er at den nye bande er blitt så overført i film og publikasjoner med beretninger om «forbryterbanden SS» at den har tatt til å kopiere det den evindelige, tåpelige og løgnaktige propaganda har innpodet dem.

Og dagspressen gasser seg igjen i store oppslag om «nynazistisk virksomhet», bande med «naziforbildere» o.s.v.

Det skinnhellige Arbeiderbladet lurer på hvor guttebanden har fått inspirasjonen fra, og prøver seg naturligvis med noen plumpe hentydninger til tidligere NS-folk og til dette blad.

Tenk om denne dagspresse, sammen med den kulørte presse, sammen med radio og film, tenkte litt over sitt eget ansvar for slike hendelser, først ved å ha medvirket til å forkvakle og ødelegge ungdommen og dernest ved å tute den ørene fulle av oppfunne redsler og gru fra «nazitiden».

For det er vel et ugiendrivelig faktum at det her i landet ingen ungdomsforbrytere ble av de gutter som ble oppdratt i NSUF, og vi tror for den slags skyld heller ikke oppdragelsen i Hitler-Jugend i Tyskland førte til noen oppblussing av ungdomskriminalitet, som var et ukjent begrep der hvor partidemokratiet var fordrevet.

A. L.:

Randbemerkinger til „retts”-oppgjøret

SVERRE HELLIKSEN.

Overrettssakfører Sverre Helliksen fører nu erstatningssak i Eidsivating, i anledning bobestyrerens behandling av hans midler. Vi skal siden referere saken,

danske og det norske landssvikoppgjør faller ut i norsk favør.

Det som imidlertid er viktigere er at denne danske professor, som åpent medgir at begge disse «retts»oppgjør hadde «svakheter», ikke står opp i hellig juridisk vrede og krever at der hvor disse «svakheter» har rammet de enkelte og kanskje ødelagt deres liv, der må det samfund som har begått uretten gjenom sine rettsorganer straks selv ta initiativet til å bøte på uretten. Han diskuterer bare uretten rent akademisk.

Niels Nielsen:

Socialdemokratiet i Danmark og i udlandet

Den første Formand for de samvirkende Fagforbund i Sverige, Sterky, der i Slutningen af 90'erne et Aarstid boede i København, fik ved dette Ophold en meget kritisk Indstilling overfor det danske Socialdemokrati. Han skrev til sin Partifælle, Hjalmar Branting, at af alle Byer i Verden var den danske Hovedstad den eneste, hvor man kunde lære af Arbejderbevægelsen, hvordan den ikke skulde ledes.

Sterky var en stilfuld Svensker, der følte sig ilde berørt af den vulgære Plumphed og Mangel paa Dannelse, der prægede de fra det allerlaveste Proletariat udgaaede Arbejderførere. — Selv kom han fra et Overklassehjem, idet baade hans Bedstefader og Onkler var Millionærer, og han havde giftet sig ind i en Millionærfamilie. Det forbavsende ham at der i det danske Socialdemokrati fandtes saa faa Intellektuelle i Modsætning til det svenske og norske; hos os var Frederik Borgbjærg den eneste Akademiker. Og han var ikke altid saa behændig og behersket, som han kunde være, idet hans Optræden tit kan være paa tværs af de æstetiske Love.

Det tyske Socialdemokrati har været Forbilledet for det danske, og efter dette er de socialdemokratiske Partier i alle de andre Lande efterhaanden dannet. Men i Virkeligheden har det af Ferdinand Lassalle i 1863 Stiftede «Allgemeine deutsche Arbeiterverein», mere end Karl Marx's «Internationalen» af 1864, lagt Grundlaget for det mægtige tyske Socialdemokrati.

Førerne af Socialdemokratiet i Danmark har altid efter Evne forsøgt at lægge Landbrugets Udøvere for Had i

når dom er fallt. Herr Helliksen serverte en kavalkade av frapperende dokumentasjoner. Ett utbrudd av ham i retten 13. mars 1963 bør oppbevares: Kan det være behov for å forfølge en uskyldig dømt utover dommen?

*

SVENNING RYTTER

Den danske rettspresident Svenning Rytter har på Gyldendal Nordisk Forlag utgitt en bok om det danske rettsoppgjør (se Lorentz Vogt i Adresseavisen nr. 226 for 29/9 1953), hvor han bl. a. uttaler: Efter min mening har vi borgere en plikt til når myndighetene krenker nedarvede grunnsetninger og derved begår maktovergrep overfor andre borgere, da å protestere inntil der er ydet de krenkede borgere rettferdighet. —

(Sitert fra C. H. B. Benneche: Landssvikoppgjøret og meg).

Kfr. dagens leder.

deres Agitation for at vinde Tilhængere i København, hvilket har givet gode Resultater efterhaanden som Byen med Aarene er vokset i Folketal. Det var stadig den gamle Remse om de dovne Bønder, der ikke forstod at udnytte Jorden, som boede næsten gratis derude i den landlige Idyl, og som gjorde sig skyldig i Skattesnyderi. Statsminister Thomas Madsen-Mygdal, der fra 1920 var Ejer af Herregaarden «Edelgave», blev i sin Tid i «Social-Demokraten» udpeget som Landets største Skattesnyder. Han havde imidlertid den regnskabsmæssige Side af Sagen i Orden, idet han i lang Tid ikke havde nogen Indtægt af sin Kvægbesætning paa Grund af Kalvekastning.

Endnu saa sent som i 1945 viste fhv. Arbejds- og Socialminister, H. Hedtoft-Hansen hvor lidt Kendskab han havde til Landbrugets Arbejdsvilkaar og «Storbøndernes» økonomiske Forhold. Han skriver i sit Partis Program følgende: «Erfaringen har vist, at den største Effektivitet opnaas i Husmandsbrugene og paa de mindre gaarde. Vi vil derfor gaa ind for en fortsat og forøget Udstykning af den danske Jord. Ikke alene derved, at vi ønsker udstykket Nazistiske Godsejeres Jorder, men ogsaa derved, at anden Jord søges frem. Dertil kommer, at ca. 50 000 Husmænd har for lidt Jord, saaledes at de nødvendigvis en Del af deres Tid maa arbejde for fremmede».

De 17 Aar der er gaaet siden disse Ord blev skrevet af fremtrædende Socialdemokrat har gjort disse Teorier i høj Grad forældede. De smaa Landbrug er nu urentable. Stordriften gør sig gældende saavel indenfor Landbruget som Industrien. Mangen Gaardejer maa arbejde 12—14 Timer i Døgnet for med Maskinernes Hjælp at kunde passe sin Bedrift uden Folkehold. Det nytter ikke at gaa i Strejke. Og dog kan det i Nedgangstider komme dertil at han ikke kan faa den Pris, det koster ham at producere Smørret og Flæsket paa Grund af Driftsudgifternes Stigning og den haarde Beskatning.

Det er ikke forbudt at strejke i Sovjet-Unionen, men under Udførelsen af Femaarsplanerne kan Agitationen for Strejker kun komme fra dem, der ønsker at sabotere. Hvad det russiske Politil vil gøre ved disse Sabotører har man jo Lov til at have sine Anelser om. Ved Indførelsen af den national-socialistiske Stat vil alle Arbejdsstridigheder bortfalde, fordi der ingen Konflikter kan onstaa mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, der ikke er hinandens Modstandere ved Forhandlingsbordet.

NILS NIELSEN.

Hans Egede-Nissen:

Pastorale erindringer

XV.



17. mai 1933 meldte jeg meg inn i Nasjonal Samling, skriver Egede-Nissen. Bildet viser et av de store møter NS hadde på Youngstorvet i midten av tredveårene

Jeg trodde dengang dessverre på myten om Høyre som et nasjonalt folkeparti, som det heter etter alle omkledninger, og hadde lagt min smule innsikt i politikk og min kjærlighet til et vanskelig folk i arbeidet for å vinne tilbake det tapte mandat i Hedmark. Major Gaustad skuffet etter min oppfatning stort. Han satt på Stortinget da Quislingsaken var fore der, men trakk bare nattluen ned over skallen, og lot med sine høyrekolleger fem være like. Disse seige brødre reagerte ikke positivt på det mektige materiale statsråd Quisling la frem i Stortinget i 1932. Ikke engang de åpne revolusjonstrusler i streikene i Randsfjordsvassdraget vekket dem til handling, instinktløse, rotløse og hjernevasket som de var. —

Like forstemmende var den indolens og apati kirken og dens prelater viste i denne avgjørende tid. Både på Hamar og i Oslo satt lite oppløftende typer på bispestolen. Allerede under kampen om det utenrettslige forbud hadde de grundig prostituert seg. Få prester gikk helhjertet inn for aktiv kamp mot ateismens og den historiske materialismens damphammer. De fleste hadde funnet ut at feighet betaler seg for små mennesker, de var redde for sin «karriere», akkja. —

Jeg husker best sogneprest Peder Joachim **Blessing Dahle**. Han anla misjonsstasjon i Zulu i 1915, og har

blant meget annet skrevet «The Zulu's Future». Han var en slektning av undertegnede, og gikk fryktløst i bresjen for norskdom og kristendom. Han stod jeg i kontakt med. Videre minnes jeg prost Hans Jentoft **Aandstad** i Solør. Han var en ærlig og modig stridsmann. — Biskop Mikkel **Bjønnes-Jacobsen** sendte stadig spioner og angivere opp i prestegjeldet og benyttet sogar en politisk motstander av meg, som stadig

(Forts. s. 7)

Oberst Konrad Sundlo:

NARVIK 1940

XXIV.

«BYEN MED KANONEN»

Mens dette foregikk i Narvik, hendte det litt av hvert i Oslo, således i Oslo Militære Samfund. Daværende formann i Samfundet, major — senere oberst — Oswald Nordlie skriver til meg under 28. 10. 1952:

Programmet i O.M.S. 8. 4. 1940 var: Høyesterettsadvokat Kr. Fr. Brøgger: «Bordets gleder i Verdenshistoriens lys»

Foredraget var avtalt flere uker i forveien.

Om foredragsaftenen 8. april 1940 opplyser O.M.S.'s formann etter oberst Nordlie, major J. Treider under 20. 10. 1952, bl. a.:

Jeg kan meddele Dem at jeg personlig sammen med endel andre offiserer kom til Militære Samfund kl. 21.00 etter nettopp å ha fullført siste undervisningstime i et kurs om colt-mitraljøre. Kurset var arrangert for offiserer knyttet til landvernet.

Det var et meget tallrikt fremmøte i Militære Samfund den aftenen, idet alle spent ventet på i hvilken utstrekning mobiliseringsordren ville bli gitt. Man satt utover aftenen og ventet på å få ordre, idet det var stor aktivitet i Forsvarsdepartementet tvers over gaten.

Hvilken tilslutning det var til selve foredraget, som ble holdt tidligere på aftenen, kjenner jeg ikke til. Foredragene arrangeres som bekjent mange måneder i forveien. Foredraget som vanligvis varer ca.



C. Så kom 9. april

3/4 time, var ikke avlyst.

I Undersøkelseskommissjonens Innstilling, bilag 7, side 194, står det hva Generalstaben holdt på med 8. april om aftenen:

«Arbeidet (i generalstaben) 8. april endte med at det mellom kl. 21.00 og 21.30 ble sendt ut følgen at det ble sendt ut følgende melding til samtlige divisjoner: Det kommer ingen beskjed om ytterligere innkalling inatt. Eventuell innkalling blir ikke bestemt før imorgen, idet regjeringen ikke vil fatte beslutning før. Det må dog holdes kontorvakt.

Generalstaben visste na-

turligvis akkurat som jeg at en tysk flåte kjørte nordover og ville være i Ofoten kl. 24.00, muligens kl. 22.00. Den visste også at tyskerne den 5. april var marsjert opp mot Danmarks sydgrense og at 50 tyske orlogsfartøyer var gått nordover gjennom de danske sund. Det eneste den foretok seg i den anledning var å gi ordre om kontorvakt. Så gikk personellet hjem og la seg. Quisling hadde fått rett: Krigen kunne ikke tas alvorlig, når den kom utenfor kontortiden.

Forresten hendte det underlige ting andre steder også. Således skriver Rob. Jo. i «Sivilt vanvidd, militær fornuft», side 335, følgende om forholdene ved marinestyrken i Kristiansand S.:

«Kommandanten stod under direkte kommando fra Horten, dels fra Oslo, det husker vi iallfall fra Jøssinghavn. Hans instruksjoner forøvrig kjenner vi ikke til. Men et eiendommelig vitneprov fra krigsretten må vi medta: Kommandanten, kommandør Wiegers, sa angående utferdigelse av skriftlige ordres til fartøyene den 8. april at dette ikke lot seg gjøre. Stabssjefen var opp tatt med annet arbeide og kontordamen gikk kl. 3.»

Ved 1/2 to-tiden om morgenen den 9. april kom major Spjeldnes, isete og våt. Han hadde med seg adjutant, løytnant Paus, og sjefen for mitraljørekompaniet, kaptein Brønstad.

«Her har du oss,» sa Spjeldnes. «Fælt vær get. Hva er det som står på?»

Jo han fikk vite det.

Mitraljørekompaniet holdt på å gå iland fra ferja da vi stakk av. Jeg ville skynde meg til deg for å få ordre, men kompaniet er like i helene på oss».

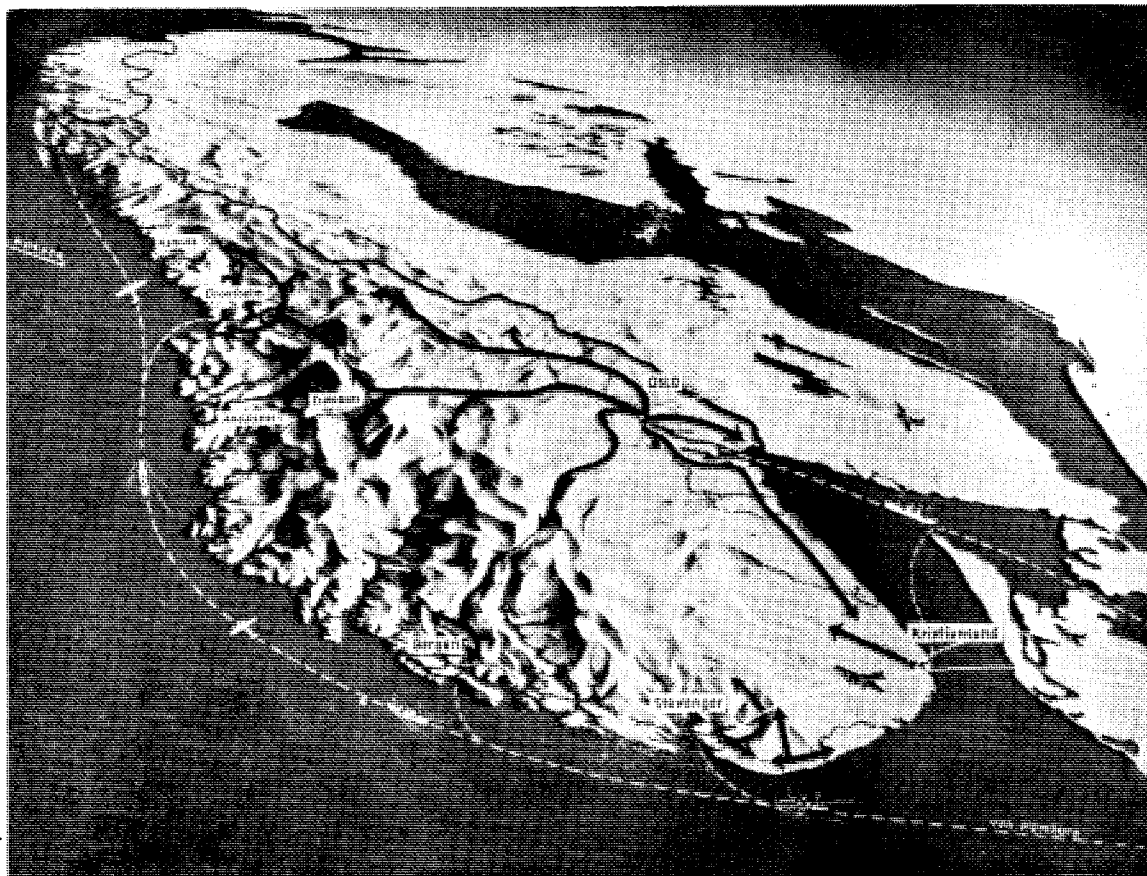
«Fortell, fortell»

Major Omdal og regimentsadjutant, kaptein Hjalmar Eriksen, var atter kommet tilstede, så jeg hadde adskillige tilhørere, da jeg orienterte:

«Det er en tysk flåteavdeling under oppseiling. Etter hva divisjonen sa, skulle den kunne være her kl. 22.00 og iallfall kl. 24.00, men den er jo ikke kommet ennå.

Jeg regner med å bli var-slet av marinen når tyskerne

(Forts. s. 6)



Den tyske motaksjon mot den britiske nøytralitetskrenkelse i Norge gikk planmessig

Krigsskylden i amerikansk belysning

Kortfattet oversikt over professor Hoggans store verk «Den påtvungne krig.»



Chamberlain, Daladier, Hitler og Mussolini i München

II.

Allikevel forsøkte Hitler å komme til en forståelse med Polen. Etter Münchermøtet var Polen den eneste av Tysklands naboer som det ennå truet en fare for alvorlige forviklinger fra. Det forekom derfor Hitler å være en tvingende nødvendighet å få ordnet de tysk-polske forhold. Han var rede til å betale en høy pris for Polens vennskap.

Å gi avkall på ethvert stykke tysk jord som i 1918 gikk tapt til Polen, ville, som Hoggan fremhever, ha vært umulig for Gustav Stresemann og Weimarregjeringen. Hitler var rede til å betale denne pris. Han mente at det rette øyeblikk var kommet til en ordning etter det intime og enestående tysk-polske samarbeide i forbindelse med Münchervortalen. Få uker senere, 24. oktober gav han Polen et tilbud. Lip-

ski ble betrodde at Tyskland ville søke Polens tilslutning til overlatelse av Danzig og til å bygge en autostrada samt en jernbanelinje til Østpreussen. Dette var alt Tyskland ønsket av Polen og på den annen side var Tyskland rede til å anerkjenne og å garantere den bestående tysk-polske grense.

Fra polsk side ble det 19. november svart Ribbentrop at en avtale om en tysk autostrada og jernbanelinje gjennom korridoren lå innenfor det mulige. Når det gjaldt Danzig foreslo Lipski en varig anerkjennelse av Danzig som fristat, hvilket var det samme som et blankt avslag.

Ved dette avslag på å ordne Danzig-spørsmålet holdt Polen hårdnakket fast helt til krigsutbruddet. Det ville ikke ha skjedd hvis det ikke var blitt oppmuntret fra England til ikke å gi etter. Spesielt trakk man de til-

svarende slutninger av det skildrede omsving i britisk politikk, som var blitt åpenbart ved Chamberlains tale i Birmingham 17. mars 1939, 22. mars gav Lipski beretning i Warzawa om et nytt tilbud fra Ribbentrop og vendte 26. mars tilbake med et definitivt avslag. Samtidig ble det foretatt en delvis mobilisering i Polen.

Om denne utfordring skriver Hoggan:

«Tyskland var blitt utfordret av Polen med trussel om krig og delvis mobilisering. Men Hitler nektet hårdnakket å anse disse polske aksjoner som en utfordring. — Hitler holdt fast ved at Ribbentrop skulle sette alt inn på å bringe forhandlingene igang igjen. Han holdt fast ved håpet om at det ikke ville komme til en avtale mellom Beck og Halifax. Så ville Tyskland få en anledning til å bedre sitt forhold til begge disse makter. Polens utfordring foranlediget ham på ingen måte til å revidere sine politiske hensikter».

Få dager senere, 30. mars 1939 kom denne engelsk-polske avtale dog istand. Gjennom en ensidig garanti til Polen overlot Storbritannia, for første gang i sin historie, avgjørelsen av ja eller nei til å kjempe utenfor England til en annen makt.

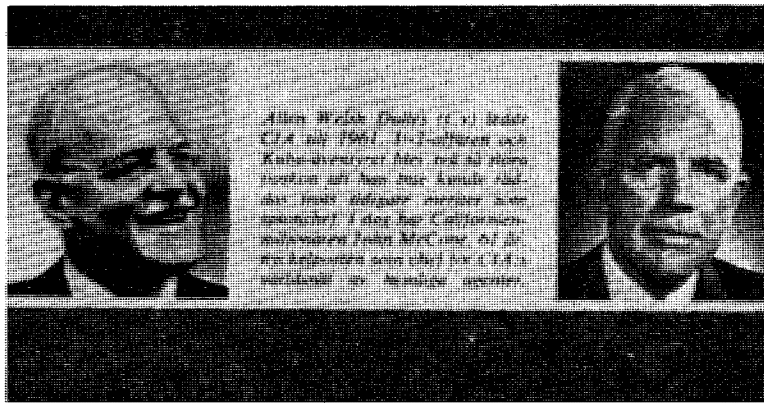
Først nå, etter denne gjennom en ensidig garanti gitte utfordring gikk Hitler til å beordre utarbeidelsen av militære planer for den konflikt med Polen som tilspisset seg. 28. april oppsa han i en riksdagstale den tysk-polske ikke-angrepsavtale fra år 1934 med den begrunnelse at Polen ved å godta den britiske garanti hadde brutt den. Mulighetene for videre forhandlinger ble fortsatt bestående. Døren ble dog slått igjen 5. mai ved en tale av Beck i det polske parlament, som Hoggan betegner som «chauvinistisk». Han karakteriserer denne tale med følgende ord: «Kontrasten mellom Hitlers og Becks taler kunne ikke være større. Hitler hadde unngått å gi uttrykk for at Tyskland var blitt fornærmet av Polen, og man hørte ingen fantastiske erklæringer om den tyske ære, som var blitt såret ved Polens avslag på tilbudene. Han visste at han ved å fremlegge det tyske standpunkt kunne stå fast på kjennsgjeringenes grunn. Han hadde klarlagt hvor meget det var ham om å gjøre å komme til nye forhandlinger. Beck hadde derimot gjort bruk av den nasjonale ære for å utelukke mulighetene for en ordning».

Med denne talerduell hadde de diplomatiske forhandlinger om en ordning av stridsspørsmålene funnet sin

(Forts. s. 8)

Göran Assar Oredsson:

MEDVETNA ELLER OMEDVETNA AVSLØJANDEN?



En avsløgende artikkel om det amerikanske C.I.A. i «Folket i bild».

Bonniers nyförvärv «Nya Folket i bild» är köpt av svenska arbetarrörelsen 1962.

I nr. 8 1963 finner vi en avsløjande artikkel om det amerikanske C. I. A., som «Folket i Bild» presenterar med följande citerade inledning:

«C.I.A.s U.S.A.s civilspionage syns inte utåt och redovisar sina åtgärder endast inför presidenten personligen. CIA-chefen Allan Dulles har dragit i gång många revolutioner. Han startade spionflygningarna med U 2-planen och underblåste generalsrevolten mot de Gaulle. CIA.s största fiasko är invasionen av Cuba. En av de största triumferna var när CIA grävde en tunnel och kopplade in sig på en östtysk telefonstation och under tre års tid sög upp en mängd topphemliga informationer från östblocket».

Artiklen avslöjar, medvetet eller omedvetet, mycket av världskonspiratörernas spel bakom folkens rygg. Jag skall här för «Folk og Land»s läsare återge det för oss väsentliga ur artiklen med belysande kommentarer.

«... CIA spelade en mörk roll i den ungerska revolten 1956, hjälpte till att få i gång den och spred samtidigt via den med organisationen lierade Radio Free Europe sådana appeller till de kämpande ungararna att dessa leddes till att tro att västmakterna skulle innskrida ...»

Kommentar: Radio Free Europe har av författarinnan Olga Barény klart avslöjats vara i judiska kommunistagenters klor. Organisationen kände väl till att västmakterna icke skulle skrida Ungerns folk till hjälp. Trots detta arbetade deras radiosändingar med ett enda mål i sikte, **för-må Ungerns folk till resning mot regimen.** Organisationen kände väl till att inget östblockland hade större frihetslängtan än Ungern. Organisationen visste att motståndsrörelsen i Ungern var välorganiserad och ledd av dugliga män och kvinnor. Men dessa män och kvinnor voro inga demokrater, **de var nationella socialister!** Alltså gällde det för detta CIA med sin underorganisation Radio Free Europe att få resningen till stånd. Resningen kom! Någon hjälp västerifrån kom inte de ungerska frihetskämparna till del. Det blev en lätt match för Sovjet och Ungerns hemliga polis att likvidera Ungerns frihetskämpar, ledare och soldater. Utan hjälp, utan stöd västerifrån förblödde Ungerns folk i kamp mot bolsjevismen. CIA såg till att Sovjet skulle bli serverad ännu större bevis för att Väst inte ämnade skrida Ungerns folk till hjälp.

Egypten överfallas utan krigsförklaring utav ISRA-
(Forts. s. 7)

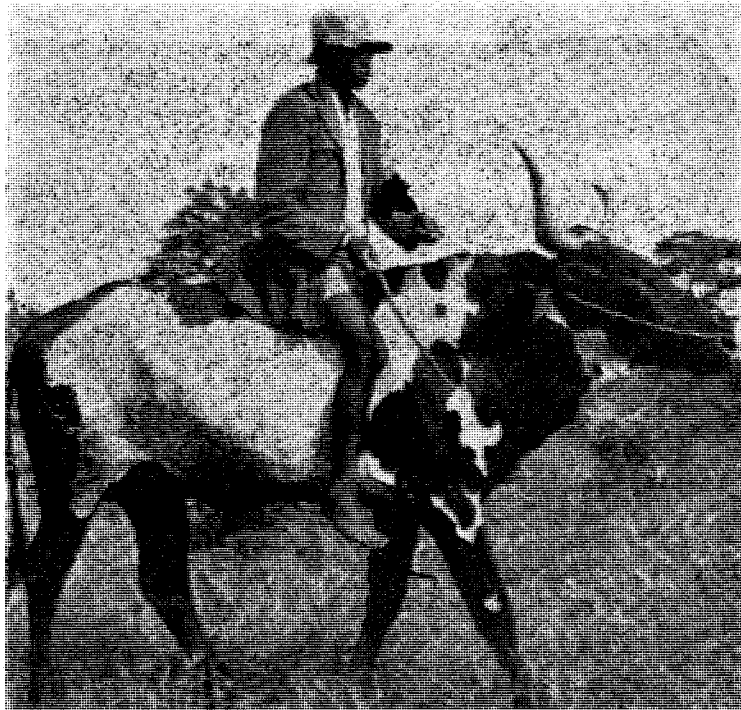


Hitler forhandler med Polens utenriksminister Beck



Det blev en lätt match för Sovjet att likvidera Ungerns frihetskämpar.

Norsk boikott - -



«satte dem faste tider og grense skjell mellom deres bosteder».

Forts. fra side 1

marxismens idé lansert samme tanke. Vi finner den utformet i parolen: «Sosialismen i ett land».

Som motsetning til denne tanke står idéen om den fedrelandsløse Verdensrepublikken, som vi finner utformet i F.N.s pakt, og som overrabiner Marcus Melchior i København kaller: «Den nye Messias».

Denne tanke ser frem til en fedrelandsløs og raseblandet verden hvor det bare finnes én nasjon — Israel.

Når Jødisk Ungdomsforbund slutter opp om kampen mot apartheidpolitikken i Sør-Afrika, så er saken klar. For dette forbund motarbeider bevisst En fedrelandenes verden, som apartheidpolitikken er et uttrykk for.

Når Kristelig Folkepartis Ungdom går mot apartheidpolitikken, så er det fordi deres ledere har narret dem med forvrengte sitater fra Bibelen. — De kristne i Sør-Afrika er for apartheidpolitikken. — Det mest brukte av disse forvrengte sitater er de bekjente ord fra Paulus' Galaterbrev (3,28): «Her er ikke jøde eller greker». — Paulus taler imidlertid ikke om rase i Galaterbrevet. Han snakker om fortrinsrett, og ikke-fortrinsrett. De jødekristne var omskåret, og de hevdet en fortrinsrett overfor de gresk-kristne som var uomskåret. Paulus sier at de omskårede kristne har ingen fortrinsrett fremfor de uomskårede kristne. Dette kommer enda klarere frem i Paulus brev til kollossenserne. Her sier han: «Her er ikke greker og jøde, omskjærelse og forhud — — iklæ eder da — — ydmyghet, saktmodighet, så I tåler hverandre —» (Kol. 2, 11). Paulus kjente uttalelser har altså intet

HUSK BLADPENGENE

med rase å gjøre. De sikter bare til det meget spente forhold mellom omskårede og uomskårede kristne.

Man kan uten å betenke seg si at dette sitatet brukes falsk når det brukes i kampen mot apartheidpolitikken.

Like ille er det med et annet sitat, som også brukes mot apartheidpolitikken. Det finner vi i Apostlenes gjerninger: «— og han lot alle folkeslag av ett blod bo over hele jorderike, og satte dem faste tider og grenseskjell mellom deres bosteder». (Apgj. 17,26).

«Ett blod» blir forklart som «én rase». Men blodet er sjelens symbol ikke rasens i Bibelen.

I Gamle Testamentet står det: «for blodet er sjelen i alt kjøtt». (3. Mos. 17, 4).

Det er Hitler som har gjort blodet til rasens symbol. Men Bibelen kjente ikke den betydningen. Med «mennesker av ett blod» menes det: mennesker av én ånd, som har en guddommelig sjel.

Den siste del av setningen er det som har betydning: «satte dem faste tider og grenseskjell mellom deres bosteder». Og det er nettopp det apartheidpolitikken gjør. De kristne i Sør-Afrika har altså rett etter Bibelen. Kristelig Folkepartis Ungdom har urett etter Bibelen.

Når det gjelder Norges Kommunistiske Ungdomsforbund, så må man være oppmerksom på at vi har to kommunistiske sentra idag.

Vi har fått en fullstendig forvirring innen kommunistenes leir. Den ene del holder på den gamle kommunismen: «Arbeiderne har intet fedreland». Den retningen vil som før ha en fedrelandsløs verdensrepublikk «uten hensyn til rase og religion» slik som det står i FN-pakten. Til denne retning hører tvdeligvis Norges Kommunistiske

Ungdomsfylking, og altså nu Kristelig Folkepartis Ungdom. —

Den andre retningen vil ha en kommunistisk Fedrelandenes Verden. Denne retning har foreløpig ingen ungdomsfylking i Norge.

Vi ser altså at vi har fått en slags tverrpolitikk i verden. Det er ikke lenger kommunisme — kapitalisme som er stridens eple. Det er en fedrelandsløs verden med Israel som ledende stat, eller en Fedrelandenes verden som kampen nå står om.

Det vi bør merke oss i Norge er at Sovjet øyensynlig nå går inn for «en kommunistisk Fedrelandenes verden», mens Kristelig Folkepartis Ungdomsforbund går inn for Norges Kommunistiske Ungdomsforbunds gamle marxistiske parole i moderne form: Bort med apartheidpolitikken, borgerne har intet fedreland. La oss få en integrert (fedrelandsløs) Verdensrepublikk «uten hensyn til rase og religion». slik som det står i F.N.s pakt.

Men fremtiden er ikke en fedrelandsløs (integrert) raseløs og religionsløs verden. Fremtiden er en fedrelandenes verden, hvor fedrelandene samler seg i store verdensmakter og mindre regionalstater, og hvor hver statssammenslutning har sin religion og sitt økonomiske system, og hvor rasene har sin orden og sin plass, slik som det står i Bibelen og som Quisling skriver i sin lære.

Det kan aldri nytte hverken for Kristen ungdom å kjempe mot Guds ord, eller for kommunistisk ungdom å kjempe mot Sovjets lære om nasjonalitets-prinsippet.

Og jødisk ungdom får aldri oppfylt drømmen om en raseløs og fedrelandsløs verden med én nasjon, Israel, på toppen.

Vår Herre sørger for at ikke trærne vokser inn i himmelen, sier et gammelt ord.

O. K.

NÅ MÅ BLADPENGENE BETALES

hvis stans i forsendelsen vil undgaaes!

Vi ber alle efternølerne om å ordne saken omgående.

Kriegsberichte der Waffen-SS

I denne nye serien kan nå skaffes:

Georg Haas: Brände an der Oder. Pris kr. 18,—.

Georg Haas: Und gaben die Hoffnung nicht auf. kr. 18,—.

Otto Skorzeny: Lebe gefährlich. Pris kr. 20,—.

Otto Skorzeny: Wir kämpften - wir verloren. Pris kr. 20,—.

Günter Werdorf: Standarten-Oberjunker Normann. — Pris kr. 18,—.

Fraktfritt mot forskuddsbetaling, eller i oppkrav med tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LAND's BOKTJENESTE
Postboks 3214, Oslo — Postgiro 164 50.

UT AV PROPAGANDATAKEN -

Forts. fra side 1

vært den store anstøtssten for fransk politikk.

Nu skulle man trodd at Frankrike hadde fått nok av England, men langt derifra. I det nittende århundrede presterte det engelske diplomati å gjøre Frankrike til Englands venn, noe som naturligvis ikke kunne gjøres på annen måte enn ved å fremstille Tyskland som Frankrikes fiende nr. 1 og på denne måte oppstod myten om Tyskland som arvefienden. —

Så fikk da Frankrike som Englands venn lov til å ofre noen millioner mann og noen milliarder dollars for øyriket, og sommeren 1940 fikk det til og med et strålende bevis på hjerteforholdet mellom vennene for da slapp Churchill operasjon «Catapult» løs.

Pétain hadde da dannet regjering i Frankrike og unnskyldningen for «Catapult» var at Pétain kanskje ville overlate Hitler den franske flåten. Dette måtte hindres. Og natten til 3. juli stormet derfor noen tusen engelske sjøfolk ombord i de franske krigsfartøyer som lå i Portsmouth og Plymouth. Overfallet lykkedes. Samtidig hermed var en fransk flåteavdeling i Alexandria blitt «overtalt» til å overgi seg, så alt i alt mistet Frankrike på denne ublodige måten 3 slagskib, 3 kryssere, 11 jagere, endel ubåter og omtrent 200 mindre krigsfartøyer.

Men der var flere franske fartøyer igjen, for hoveddelen av flåten lå utenfor Algeriets kyst i Nord-Afrika. Den talte 4 slagskib, 6 jagere, et hangarskib og noen torpedo- og ubåter under kommando av admiral Robert Gensoul. Den engelske admiral Sir James Sommerville, som med en overlegen flåtestyrke var kommet fra Gibraltar, tilstillet den franske admiral et ultimatum om å overgi seg til englenderne. — Da admiralen nektet dette, åpnet englenderne ild på den helt uforberedte franske flåten. Skytingen varte bare ti minutter, men samtlige franske fartøyer så nær som et slagskib og seks jagere — som

klarte å komme seg unna — sank eller brant opp og 1297 franske marinefolk mistet livet.

Slikt hender altså mellom «venner».

Alt dette vet de Gaulle, og det spørs om ikke denne hans viden har fått ham til å foretrekke tyskerne for englenderne. For tyskerne har ikke stjålet en eneste fransk koloni og de vepnede konflikter mellom dem og franskmennene. skyldes som oftest franskmennene. Således under «tredveårskrigen» 1618—48 da franskmennene fallt inn i det splittede Tyskland og erobret Elsass, dog ikke byen Strassburg. Noe de rettet på i 1681 ved midt i den dypeste fred å besette byen.

Under den preussiske syv-årskrig 1756—63 var det atter Frankrike som var angriperen, idet franske tropper rykket inn på preussisk område, hvor de i 1757 hentet seg et dundrende nederlag ved Rossbach, nær Leipzig. — Preussen beholdt sine grenser.

Så kom Napoleonskrigene, som var franske angrepskriger over hele Europa. og så var det stille til 1870 da det for én gangs skyld var tyskerne som fallt inn i Frankrike; men det var Frankrike som hadde erklært krigen.

1. verdenskrig var et av de ytterst sjeldne tilfeller da tyskerne hadde erklært krig og kom inn på fransk jord. I verdenskrig 2 kom de også inn i Frankrike, men da var det atter Frankrike som hadde erklært krigen.

Så alt i alt må man komme til det resultat at det ikke er Tyskland som har vært den store urostifter, men Frankrike. Hvis noen er «arvefiender» mellom disse to stater, er det altså franskmennene. Noe den dertil egnede propaganda omhyggelig har fortiet. —

Imidlertid er nu det fransktyske samarbeide offisielt sikret ved at den tyske Forbunds dag har godkjent den overenskomst Adenauer har sluttet med de Gaulle. Stridsaksjonen mellom de to soldatnasjoner på hver sin side av Rhinen er dermed begravet og det er å håpe at forbundet utvikler seg til en solid europeisk blokk av nasjonalstater. Et Europas Forente Stater som kan stå på egne ben, fri fra østlig innblanding og vestlig formynder-skap, et Europa som har gjenvunnet sin plass blant verdens ledende stormaktsgrupper, der det også hører hjemme.

Det er en selvfølge at U.S.A. ikke liker de Gaulle's plan, noe som bl. a. er kommet til uttrykk i en guttaktig opptrøden av president Kennedy overfor Tysklands ambassa-

Medvetna eller omedvetna -

Narvik -



Broderkrig, der Europas ungdom förblött — — —

(Forts. fra s. 5)

EL, FRANKRIKE och ENGLAND.

Jag citerar FIB-artiklen:

«... CIA-agenter visste om engelsmännens och fransmännens invasionsplaner mot Suez 1956 och rapporterade dem, men högkvarteret meddelade i sin tur inte presidenten».

Kommentar:

Genom att Ungern krossades, krossades också alla planerade resningar i övriga Östeuropa. Genom «Lex Ungern» visste nu Östeuropas folk vad som väntade dem, om de sökte resa sig mot förtryckarna, att hjälp från väst icke var att hoppas på. Genom överfallet på Egypten hade världens folk fått uppfattningen, att öst och väst är lika goda «kålsupare»!

Om Ungerns resning 1956 lett till seger, hade det betytt en kedjereaktion och Europa av idag kunde ha

dör i Washington, idet han i henhold til «Newsweek» for februar i år sa: «Har De tenkt å snu ryggen til alt hva vi har gjort for dere i de siste 15 årene? U.S.A. er jo en nasjon som har pøst 45 milliarder dollars inn i Europa siden slutten av 2den verdenskrig og herunder gjenreist et slagent Tyskland til velstand og makt!»

Hertil bemerker det tyske «Nationalzeitung» for 15. februar i år:

«Vistnok har amerikanerne sant å si tilstillet oss 12 milliarder mark over Marshall-hjelpen, men av dette beløp har vi måttet betale tilbake to tredjeparter. Samtidig hermed inndrog de vestallierte og særlig da U.S.A. 80 milliarder mark i okkupasjonskostninger, likesom de tilegnet seg tyske verdier og formuer i utlandet, og beslagla de samlede oppfinnelser og patenter». —

varit fritt från inkräktare från såväl Öst som Väst. CIA tillintetgjorde detta!!

Världskonspiratörer av detta slag är ansvarliga för såväl första som andra världskriget. Broderkrig, där Europas ungdom förblött och i krigens spår har kommunism, kulturförfall, rasblanding o.s.v. följt. Ty vad är det för lära som säger: «Vi skall utrota den vita rasen och vi har tagit krig och rasblanding till våra hjälpmedel»!

Nästa citat:

«... CIA låg bakom generalrevolten i Algeriet 1961 (ledare: general Challe), som — om det den lyckats — skulle störtat de Gaulle. Detta är en av orsakerna till Frankrikes avvisande hållning till Nato och USA.

... 1 400 illa utrustade CIA — ledda kubaner skulle störta en Castroregim som till sitt förfogande hade 400 000 välbepäpnade soldater? CIA hade erhållit sådana rapporter om stämningen på Kuba att man trodde att en landstigning skulle bli gnisten till en folkresning mot Castro. Hur kunde CIA tro på sådana rapporter om läget när varenda amerikansk tidningsreporter i månader rapporterat att folket stod bakom Castro och att ett invasionsforetag skulle misslyckas?

Kommentar:

På samma sätt som USA.s ansvariga fördes bakom luset angående Castro-regimen på Kuba, vars folk icke för ett ögonblick skulle vilja återha något som liknade Batastas korrumperte regim, inbillades stormakterna under 1930-talet att det blott behövdes en krigsförklaring från England — Frankrike så skulle tyska folket hänga Hitler och hans närmaste i lyktstolperna. Vilka som gav sådana «sanna informationer» avslöjar tidningen «Fol-

ket i Bild» med följande citat:

«Dulles (= CIA's dåvarande chef) rapporter från Schweiz ledde bl. a. till att spionen «Cicero» på brittiska ambassaden i Ankara kunde gripas, de tyska atomexperimenten i Peenemünde avslöjades, nazisternas planer på V2-bombningar mot London kunde meddelas Churchill i tid för motåtgärder. Dulles meddelade i förväg att ett officersattentat mot Hitler skulle ske den 20. juli 1944...»

(Om detta högförräderi och vilka som var CIA's köpta agenter i Tredje Riket kan läsas i Folk og Land nr. 1, 1963, s. 1).

Jag vill sluta med följande citat ur «Folket i Bild»:

«... Silverhårige John A McCone sitter i dag bakom cheffsskrivbordet... John A McCone kommer från rik affärsmannasläkt i Västern... En ofta berättad historia om honom är hur han under kriget tjänade 40 miljoner dollar på en finansiell kupp där han investerat 100 000 dollars... En framträdande egenskap är hans lojalitet mot sin uppdragsgivare oavsett om denne varit Truman eller republikanen Eisenhower. Man har pekat på att den nye CIA-chefen personligen har ca. 40 miljoner dollar investerade i amerikansk rustningsindustri och minst lika mycket pengar nedlagda i sina tankfartyg. Detta är två näringsgrenar som båda tjänar på det «kalla kriget».

Slutkommentar:

Det är organisationer av detta slag och personer av slaget John McCone vår värld har att tacka för genomlidna helveten.

Men världens folk skall en gång vakna och bli seende och kasta av sina ridande maror. I Norden arbetar Nordiska Rikspartiet — Nordisk Samling för detta oppvåkande.

Liksom i all annan bonnierpress är hets och hatartiklar införda mot national-socialismen. I samma nr. av FIB är en lång artikel om Tito införd. Denne massmördare förhårligas och höjes till skyarna. Om detta kanske jag återkommer till en annan gång.

G. A. OREDSSON.

Pastorale -

Forts. fra s. 4

rapportør. I de dager ble det løyet meget om mangt. —

Imidlertid holdt jeg kursen. — Således var jeg festtaler ved Olsok-stevnet på Sætergaard i Tolga, hvorfra talen ble sendt over kringkastingsnettet. Særlig vakte omtalen av Berggrav oppsikt. «Men det kom igjen», som B. B. sier i nasjonalsangen, da tiden var inne. Dette kan sees av biskopens bok «Da kampen kom,» side

(Forts. fra s. 4)

løper inn i Ofotfjorden, så det skulle ikke være nødvendig å gå i stilling nå. — Forresten er det jo stappmørkt. Vi får vente til det lysner.»

Om denne min orientering sier major Spjeldnes i rapport av 27. 8. 1940 til divisjonen:

«Obersten gav en kort orientering om det lille han på det tidspunkt visste om situasjonen. Han mente at våre panserskip var ute i Ofotens munning, og at vi derfor kunne vente med å disponere til det ble lyst.»

Og major Omdal sier i sin rapport:

«Såvidt jeg erindrer mente Obersten å få melding om eventuelt overfall, fra den fremskutte marinebevakning så itide at der skulle bli god tid til disponering.»

Men hva skal vi gjøre med avdelingene?» spurte major Spjeldnes. «Jeg har ordnet det slik at styrken marsjerer kompanivis. Mitraljøsekompaniet er her allerede og de andre kommer med en times mellomrum mellom kompaniene. Ferja tar jo en time på turen frem og tilbake over Rombaken.»

«Det er ordnet med kvarter i byen,» sa jeg. «Kompaniene går dit de var dengang bataljonen lå i Narvik. Det er fyrt opp i rommene, og du får gi ordre om å koke litt kaffe, så du kan få pigget opp karene dine. De er naturligvis både trette, gjennomblaute og sultne.» «Det kan du banne på», sa Spjeldnes. «Men hvor skal befalet være?» «Sammen med avdelingen. Du skjønner alle må

63, og av annet skriftlig materiale. Ellers talte jeg ved bondelagsstevner, på Fedrelandslagets møter, og ved 17-maifestligheter både i Sollia og Storelvdalen, som da hadde kommunistisk styre. Presten der var en av de få geistlige som våget å støtte meg, noe jeg kunne gjøre gjengjeld for da han kom opp i en uhyggelig strid med sin hustru og hennes rådgiver biskop Mikkel B.-J. — Jeg fikk forpurret biskopens forsøk på å falle storelvdalspresten i ryggen. Han brukte også her bygdefolk som angivere og visergutter.

17. mai 1933 meldte jeg meg inn i Nasjonal Samling, og ledet valgagitasjonen for NS i Sollia foran Stortingsvalget. Dermed brente jeg mine skip og brøt alle broer bak meg. Plutselig vendte bygdens høyre- og venstrefolk meg den kolde skulder

og sluttet å hilse. Ad omveier kom det frem at det i samarbeid med B.-J. ble lagt planer være klar til utrykning. Ingen må kle av seg». «Hvor skal jeg være?» sa Spjeldnes. «Du skal bo på Malm-bolagets hotell BROMS-GAARD. Du er jo bataljons-sjef, og derfor er du den eneste av bataljonen din som skal ha værelse med seng. Alle de andre skal ligge på gulvet.»

Så kom kaptein Dalsvee, kaptein Langlo's nestkommanderende, og meldte av at han hadde sendt 20 mann til Øyjord, for å ta imot et batteri som skulle komme. Divisjonen hadde nemlig meddelt at et batteri var beordret avsted til Narvik fra Bardu, og det trengte hjelp til innlasting på ferja. Dessuten måtte der måkes snø.

«Jeg har gitt dem spaer og sendt dem avgårde», sa kaptein Dalsvee. «Det er bra», sa jeg «Nå kan De få ta Dem av mitraljøsekompaniet som kommer fra ferja. Vis kompaniet vei til kvarteret.» «Javel, Oberst.»

Og så gikk kaptein Dalsvee. Men jeg vil ikke unnlate å minne om det jeg har sagt før, at batteriet ikke kom til Narvik, det ble sittende fast undeveis.

om å fordrive meg fra Sollia. Dette ble applaudert av marxistene. Kun bondepartiets folk, som lite betydde, forble vennligsinnede. Den drivende kraft i kampen mot lille meg var høyres formann i bygden, den virkelige leder, som via de forunderligste midler hadde folket i sin hule hånd. Han var også menighetsrådets formann. Ingen hadde mer gjestevennlig traktert med HB, enn denne bygdepolitiker, deriblant undertegnede, som på dette tidspunkt var uvitende. Han roste seg av å ha traktert alle prester som under ledigheten bestyrte Sollia-kallet med denne vare. I 1933 foretok Statspolitiet en razzia og beslagla apparater og ferdig stoff i høvdingens nærmeste omgivelser. Efter ordre av kirke departementet hadde jeg vært statens representant i en hissig strid om almeningsrettigheter som kløvet bygden i to. —

Derfor er loven maktesløs, og retten kommer aldri frem, for ugudelige omringer den rettferdige, derfor kommer retten frem forvendt. (Habakuk 1,4).

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Krigsskylden - -

(Forts. fra s. 5)

avslutning. Nå begynte en alvorlig diplomatisk kamp: på Englands og Polens side med det formål å samle en sterk koalisjon mot Tyskland, for Frankrike var dengang slett ikke villig til å la seg trekke inn i krig for Polens skyld. På den annen side i denne diplomatiske kamp stod Hitler med det mål å hindre en sterk koalisjon og å oppnå at det ble oppnådd en forståelse med Polen.

ENGLAND TILSTREBER EN FEMMAKTSKOALISJON MOT TYSKLAND

Englands krigshensikter blir avgjort bekreftet gjennom bestrebelsene for å skape en stor koalisjon mot det tyske rike. For å være på den sikre side la det stor vekt på å trekke Sovjetsamveldet inn i koalisjonen. Dette motsatte Beck seg av all kraft, for han visste bare altfor godt at sovjetisk hjelp ikke ville bety noe annet enn en underkastelse for Polen under sovjetisk overherredømme.

Halifax sendte William Strang, lederen av sentralavdelingen i det britiske utenriksdepartementet til Moskva med det oppdrag å forhandle om en avtale med Molotov, siden 3. mai 1939 Sovjetsamveldets utenriksminister. Under de forhandlinger som begynte midt i juni med representanter fra Storbritannia og Frankrike, la Molotov, som hadde en uten sammenligning sterkere posisjon enn de engelskmenn og franskmenn som tigget om våpenhjelp, en understreket bydende opptreden for dagen. Alle ydmygelser ble godtatt av de ellers så nærtagende representanter for de to vestmakter.

Molotov stilte sine betingelser, som inneholdt intet mindre enn godkjennelse av sovjetisk inngripen i Polen, Romania, Lettland, Estland og Finland, selvom det ikke forelå noen trussel om voldsanvendelse fra noen annen kant. Etter denne såkalte «formel om den indirekte aggresjon» ville Sovjetsamveldet hatt rett til militær intervensjon i enhver av de fem stater hvis det der ble fullbyrdet «innenpolitiske forandringer», d.v.s. hvis det skulle komme til oppstander.

At William Strang vegret seg mot å gå med på dette er forståelig. Han innvendte forgjeves at «trussel om vold fra en tredje makts side» måtte være den nødvendige forutsetning for en intervensjon. Skjønt Halifax øvet påtrykk på Strang om å komme nærmere inn på det russiske standpunkt, skjønt det ble krevet av Polen at det skulle la alle de fremlagte betenkeligheter fare og godta de

sovjetiske betingelser og til late militære operasjoner av sovjetarmen på polsk område, skjønt den amerikanske president Roosevelt 4. august grep inn i de resultatløse forhandlinger og «presset på Sovjet om å slutte en militærpakt med England og Frankrike» mot Tyskland, ble forhandlingene resultatløse.

Sovjet hadde forlenget gjennomskuet spillet og allerede i mars 1939 hadde Stalin erklært på den 18. kommunistiske partikongress at England og Frankrike anstrengte seg for å innvikle Tyskland og Sovjetsamveldet i krig med hverandre. Molotov var meget fornøyet over Roosevelts inngripen og over dennes forsikring om at USA tilsluttet også ville gå med i en firemaktskoalisjon mot Tyskland. Dette ubetenksomme skritt av den amerikanske president styrket nemlig Molotovs posisjon i forhandlingene med vestmaktene som med Ribbentrop.

I denne sakenes stilling blir det forståelig hvorfor den tysk-sovjetiske pakt av 23. august 1939 kom så overraskende hurtig istand. England hadde nemlig hvis det ble alvor krevet en øyeblikkelig krigsdeltagelse av Sovjetsamveldet, mens det siste i en tilleggsprotokoll til den tysk-sovjetiske avtale riktignok like etter krigsutbruddet skulle besette en del av Polen, men ellers holde seg utenfor krigen og i bakgrunnen rolig kunne avvente utviklingen av de militære operasjoner. Riktignok måtte tyskerne som motydelse gi Sovjetsamveldet fri hender i Estland, Letland, Finland og Romania. Disse folk ble, som Hoggan uttrykker det «tragiske ofre for den situasjon som var oppstått gjennom den engelsk-tyske interessekonflikt».

Ved avslutningen av den tysk-sovjetiske avtale var det oppstått en ny situasjon, gjennom hvilken fredsutsiktene tilsynelatende hadde bedret seg. For England ville det være en stor risiko å våge en krig mot Tyskland uten å vite Sovjetsamveldet på sin side.

Dog, i mellomtiden var det skjedd noe som hittil har vært lite eller overhodet ikke kjent og som gav den britiske krigspolitik et voldsomt oppsving.

18. august hadde den italienske utenriksminister Ciano forrådt overfor den britiske sendemann Percy Loraine, at Italia ikke hadde gått med på å understøtte Tyskland i tilfelle krig og at man heller ikke hadde til hensikt å gjøre det.

(Avsluttes i neste nummer).

Avorter i «Folk og Land»



SKAL KRUSTSJOV DANSE IGJEN?



Det later til at Krustsjov nå gjør seg store anstrengelser for å blidgjøre de røde kinesere igjen, men Mao er hard og vil først ha undskyldninger og dernest blant annet avstandtagen fra «revisjonisten Tito». Det ender kanskje med at Krustsjov, som i sin tid etter hva han fortalte måtte danse for Stalin, nå må ta seg en dans for Mao, slik som bildet ovenfor antyder. Det er hentet i DEUTSCHE NATIONALZEITUNG. For det er vel lite håp om at han tar fornuften fangen og ordner seg på en anstendig måte med det hvite Tyskland?

TYSKERNE LAR SEG IKKE LURE

I forbindelse med lederen i siste nummer om de amerikanske taskespillerkunster i forbindelse med NATO-atomstyrken kan det ha sin interesse at Kennedy's utsending til Bundestyskland Merchant nok solgte smør, men ingen penger fikk. Tyskerne med forsvarsminister von Hassel i spissen uttrykte nemlig sin store begeistring for planen om NATO-atomstyrken, men riktignok med en ikke uvesentlig reservasjon. Mens Kennedy vil gi hver av de deltagende NATO-stater absolutt veto når det gjelder å bruke atomstyrken og dermed påny sikre USA mulighetene for å bakke ut hvis det bare gjaldt Europas interesser (ingen skulle jo heller ha noe veto når det gjaldt bruken av USA's private atomstyrker), så foreslo tyskerne at man istedenfor vetorett fikk et flertallsstyre i kontrollkomiteen for den multilaterale styrke. Og da vil jo de europeiske makter ha flertallet. Det skal bli interessant å se hva Mr. Kennedy og hans skumle bakmenn nå vil gjøre. For et flertallstyre må vel være akkurat i blinken for disse gjeve demokratiforsvarere. Og de amerikanske politikere kan vel heller ikke tenke seg at de skulle være mere skikket til å avgjøre verdens skjebne enn et utvalg av europeiske?

EISENHOWERS EXTOLK

I omtalen av det siste at-

tentatforsøk mot de Gaulle nevnte dagspressen som en av de arresterte den 55 år gamle grevinne Paule Rousset de Liffiac. Hva den imidlertid ikke fortalte var det pussige sammentreff at grevinnen under de alliertes invasjon var general Eisenhower's tolk.

MONA LISA,

det berømte bilde av Leonardo da Vinci, har som kjent vært på besøk i USA hvor Kennedy og hans Jaqueline har demonstrert kultur og kunstforstand ved en stor mottagelse. Det har imidlertid vært visse unøyaktigheter i forbindelse med de opplysninger som ble gitt. For det første er det ikke korrekt at bildet ble «reddet» av amerikanske soldater, det være seg hvite eller andre, i 1945. Bildet befant seg da i en østerriksk saltgrube og det var østerrikske arbeidere som tok seg av det. Når Kennedy ved åpningen av Mona-Lisa-utstillingen erklærte at besiddelsen av dette maleri utmerket det franske folk, så er det dertil å si at Leonardo som kjent var italiener og at det berømte maleri kom til Frankrike som krigsbytte.

PENGER STINKER

tydeligvis ikke — iallfall ikke i det hykleriske England. Således offentliggjør den engelske avis DAILY MAIL en samtidig annonse fra Sovjetsamveldet med avtrykk av en valgtale som Krustsjov holdt i Moskva og hvori han

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

MALERARBEIDE OG

RENGJØRING

UTFØRES

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 v. Lademoen kirke - Voldsminde

blant annet rettet skarpe angrep mot det kapitalistiske system, som England ellers er tilhenger av. I samme forbindelse kan nevnes at på Leipzigermessene i østsonen er det i år stor representasjon av firmaer fra vest. Og langt i spissen står England. Kanskje det søker erstatning for det EEC det gikk glipp av?

FORTJENT SKAPSPRENGER

Det er nok ikke bare i Norge yrkesforbrytere gjorde en stor «patriotisk innsats». En av Englands største skapsprenghere Johny Ramensy, som har tilbragt mesteparten av sitt liv i fengsel har nylig fått en ny langvarig fengselsstraff. Sikker følte han seg bare i Englands siste krig mot Tyskland og Europa, for da tjenestgjorde han i en elitetropp og hadde spesialopdrag i sitt gamle yrke bak de tyske linjer. Det forlyder intet om hvorvidt også han hadde kongelige velyndere.

FREMMEDE AGENTER

«The Jewish Chronicle» meddeler at det er kommet krav fra justisdepartementet om at American Zionist Council skal la seg innregistrere som «a foreign agency» (utenlandske agenter) fordi det handler på vegne av Israel og får en stor del av sine inntekter fra israelske kilder. Dette har vakt stort røre i zionistkretser. Noen vil innregistrere, mens andre sier at «det ville være verd hundre tusen dollars for American Council for Judaism, som har hevdet at zionister ikke er gode amerikanere».

FORBUNDETS KONTOR

i Kierschows gt. 5, Oslo er åpent alle hverdager undtatt lørdage fra kl. 10 til 15. Sekretæren treffes bare onsdag — torsdag og fredag i hver uke mellom kl. 11 og 15. Telefon 37 76 96.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Ekspedisjonstid alle hverdager undtatt lørdage kl. 10-15. Redaktør Melsom treffes onsdag - torsdag og fredag kl. 11 til 15.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgever A/L Folk og Land